

gjerne slutte mig til; men jeg vil tilføie, at jeg vil haabe, at Folkethinget ogsaa i fremtidige Tilfælde vil gaa samme. Det som den Gang; thi det er min Overbevisning, at Folkethinget derved tjener bedst, ikke blot den, der er den Sigtede, men ogsaa den, der fremsætter Sigtelsen. Jeg veed ikke, om den Rigsdagmand, der er Tale om, har lidt Nogetsomhelst derved; tværtimod vil han komme til at staa heldigere, forsaavidt han vinder Sagen, end han vilde have staaet, hvis der ikke var blevet givet Tilladelse til at lægge Sag an imod ham.

Rjær: Jeg beder det høie Thing undskyldes, at jeg et Dieblisk paakalder des Taalmodighed, medens ogsaa jeg udtaler min Mening om denne Sag, saa meget mere, som jeg har havt en eiendommelig Stilling til den ifjor, og jeg veed, at der er ikke saa Medlemmer her, som om de just ikke se med uwillige Dine paa, at jeg har været med til den Indstilling, som foreligger i Betænkningen, dog have undret sig over, at jeg kunde komme til et saadant Resultat i Sammenligning med min Stilling ifjor. (Stemmer: Hør!). Det er allerede nu bifaldet, jeg vidste godt, at det vilde være saaledes, og jeg beder derfor om Undskyldning, fordi jeg opholder Thingets Tid, medens jeg nærmere forklarer min Stilling. Jeg skal da give ærede Medlemmer den Oplysning, at naar der er Tale om Pension til Dr. Møller for hans Embedsvirksomhed, indrømmer jeg fuldstændig, at han ikke fortjener en eneste Skilling, og dette kan jeg saa meget mere gjøre, som den ærede sidste Taler, om han just ikke sagde det med saa rene Ord, dog gennem sin Motivering gav tydeligt tilkjende, at han betragtede Sagen omtrent paa lignende Maade. Jeg skulde feile meget, om det ikke hovedsagelig er de samme Bevæggrunde, der have ledet det ærede Medlem, som talte sidst, som ogsaa have ledet de andre Medlemmer til at foreslaa det høie Thing at bevilge disse 200 Rd. om Aaret, nemlig af Raade og ikke som Ræt. Naar jeg altsaa, som sagt, er kommen til at være med til en saadan Indstilling, er det af rene — jeg tillader mig at bruge dette Udtryk — Følelseshensyn. Det er mig bekendt, at

Dr. Møller har en stor Familie, og at han desuden sidder i meget fattige Omstændigheder, og det er jo en Selvfølge, at hans Familie er uskyldig i den Brøde, som han har begaaet; thi man undtager jo ikke alene ham selv, men ogsaa hans Familie den Pension, der vilde have tilkommet ham for hans Embedsvirksomhed, hvis han ikke havde gjort sig skyldig i nogen Brøde. Nu indrømmer jeg gjerne, at man sjældent skal lade Følelsen løbe af med sig i nogensomhelst Sag af politisk Betskaffenhed; men da denne ikke er af nogen større Betydning, og det er muligt, at disse 200 Rd. ville kunne redde Familien fra yderste Grad af Elendighed, forekommer det mig, at man i Rigshuset, hvad man tidligere har gjort med Hensyn til en Mand, der var kommen i en ligesaa uheldig Stilling som den, hvormed der her er Tale, kunde lade Raade gaa for Ræt. Derfor har jeg været med til at indstille ham til denne Understøttelse af 200 Rd. Dette har været min Bevæggrund og intet Andet. Jeg haaber da, at ærede Medlemmer ikke ville se med saa mismodige Dine paa, at jeg har stillet mig saaledes i Modsetning til min Stilling ifjor. At jeg stillede mig saaledes ifjor, som jeg gjorde, havde ganske vist sit Udspring fra den eiendommelige Stilling, som denne Sag kom til at indtage; thi det er jo bekendt, at ærede Medlemmer her i Salen optraadte omtrent paa lignende Maade, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Rugaard) i Dag optraadte, og forgyldte Manden, om jeg saa maa sige, fra Top til Taa, og at Flere af os her i Salen dog vare vidende om, at denne Forgyldning ikke var saa aldeles ægte. Derfor var det, at denne Sag ifjor kom til at faa saa store Dimensioner, som den fik. Vor Optreden blev den Gang ilde omtalt, og enkelte Medlemmer tillode sig at drage den frem paa en alt Andet end blot Raade; navnlig skal jeg minde om det Foredrag, vi den Gang hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille). Jeg haaber ikke, at Nogen vil mislignende mig, fordi jeg drager det frem, thi det har hele Tiden staaet saa levende for min Erindring, at jeg ikke kan unblade i Dag at drage det frem paany, for at det dog i Frem-